

§. 55. *Иисусъ укорява Фарисеитѣ, Садукееитѣ и законникѣтъ ; прѣдсказва запусъаваньето на Иерусалимъ.*

Иисусъ укори ученицитѣ Фарисейскы и Иродіанитѣ, които бѣхъ проводены да го оплетѣтъ въ думитѣ му като Рече, да даватъ на Кесаря, което сѣ длѣжны на Кесаря, и на Бога, което сѣ длѣжны Богу. Сѣщо, тѣй затули устата и на Садукееитѣ, които вѣрвахъ умирање на душата, като каза, че въ другитѣ животѣ нѣма плотскы наслажденія ; отъ писаніето имъ показва, че и Моисей вѣрваше вжскрѣсеніето на мрътвитѣ, което тѣ поругавать, ако и да са послѣдователи на Моисея. На законникѣтъ, който коварно питаше, коя е най голѣмата заповѣдь въ законѣтъ, отговори, че първата е, която повелѣва любовьта къмъ Бога, и втората подобна на нея е, която повелѣва любовьта къмъ ближнему. Подиръ като обърнѣ думата къмъ ученицитѣ и народѣтъ съвѣтува ги да пазѣтъ законоположеніята на книжницитъ и Фарисеитѣ, да бѣгатъ обаче отъ дѣлата имъ. Подиръ тѣй укорява ги като горделивы, като отстѣпници отъ най голѣмытъ заповѣди, като тежки законоположители на другитѣ, като лихоимцы и неправедны, като лицемѣри съ прѣсторена добродѣтель, като гонители на учителитѣ на добродѣтельта, като порождѣнія на Ехидна. Най послѣ окайва Иерусалимъ, и го заплашва съ запусѣніе. Като сѣдна срѣщо съкровищницата, похвалява вдовицата която тури двѣ лепты. И понежѣ ученицитѣ са чудѣхъ за блѣскавостьта на зданіето и на приношеніята на храмѣтъ, Иисусъ приказва че нѣма отъ тѣй да остане камѣкъ върху камѣкъ. (Матт. кѣ. 15. кѣ. кѣ. 1—2. Марк. вѣ. 13. гѣ. 1—2. Лк. кѣ. 20. кѣ. 1—16.).